

The background of the book cover is a photograph of a narrow, cobblestone street in a European city. On the left, a person's head and shoulder are visible in profile, looking down the street. The street is lined with old buildings, and a person is walking away in the distance. The overall tone is warm and nostalgic.

Η
ΖΩΗ
που
ΕΛΕΙΠΕ
μυθιστόρημα

ΚΩΣΤΑΣ
ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ



Ο χρόνος και ο τόπος της ιστορίας σε πολλές περιπτώσεις έχουν αλλάξει σκόπιμα. Τα ονόματα είναι εντελώς φανταστικά και κάθε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

Σειρά: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κώστας Κρομμύδας,
Η ζωή που έλειπε

© Κώστας Κρομμύδας και εκδόσεις Μίνωας, 2013

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Μάιος 2013

1η ανατύπωση: Ιούνιος 2013

Επιμέλεια κειμένου: Κατερίνα Δουρίδα

Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Irene Lamprakou – Arcangel-images.com

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0058-4

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Αφιερωμένο σε όσους θυσιάστηκαν δικαίως
ή αδίκως για να μπορούμε σήμερα να κρατάμε
αυτό το βιβλίο και να το διαβάζουμε ελεύθεροι.
Η αγάπη και ο έρωτας βρίσκουν πάντα τον δρόμο...

Στη Μαρίνα και τη Βαία,
για όλους τους ορίζοντες που ανοίγουμε μαζί

Στον πατέρα μου, για τους κόσμους που έχει φτιάξει
με τις ιστορίες που μου αφηγείται
εδώ και περίπου σαράντα χρόνια

Στα γυρίσματα

Νιώθοντας στο σώμα μου ένα απαλό αεράκι, ξαπλωμένος όπως ήμουν, μισάνοιξα τα μάτια μου και είδα ανάμεσα στις ανοιχτές πόρτες του μπαλκονιού αυτό το αχνό κόκκινο φως που προβάλλει στον ορίζοντα για να αναγγείλει τον ερχομό της μέρας. Για μερικά δευτερόλεπτα έμεινα εκεί να κοιτάζω τον ουρανό που έπαιρνε σιγά σιγά όλα τα χρώματα της αυγής. Προσπάθησα να σηκωθώ όσο πιο ήσυχα μπορούσα και στάθηκα στο άνοιγμα της μπαλκονόπορτας για να δω καλύτερα την ομορφιά που φανερωνόταν μπροστά μου. Ο δροσερός αέρας στέγνωνε τον ιδρώτα που είχε απομείνει στο γυμνό κορμί μου. Μια μικρή φέτα φεγγαριού παραστεκόταν στο φως της μέρας που αργά και σταθερά πλησίαζε. Στο βάθος, μια μικρή βάρκα έμπαινε νωχελικά στο λιμάνι. Είχε χαράξει μια γραμμή μέσα στη θάλασσα και όσο κοίταζες προς τα πίσω έβλεπες αυτή τη μαγική μοιρασιά των κυμάτων που είχε κάνει ένας τόσο μικρός όγκος στην απόλυτα ήρεμη επιφάνεια της θάλασσας. Δεξιά μου έβλεπα τεράστιες μαύρες σκιές. Είναι τεράστιοι όγκοι από πέτρα που στέκονται ακίνητοι σχεδόν πάνω από τη θάλασσα σαν να κρέ-

μονται στον αέρα. Μια από τις σκιές μοιάζει σαν ανθρώπινο σώμα που ξάπλωσε κάποτε εκεί πάνω και με τα χρόνια τα βράχια το ρούφηξαν μέσα τους και δεν απέμεινε παρά το πρόσωπο που κοιτά τον ουρανό να διαγράφεται στο ρόδινο φόντο. Πάντα ένιωθα ένα δέος γι' αυτές τις άμορφες μάζες που στέκονται απειλητικά εκεί για χιλιάδες χρόνια, ακίνητες, χαραγμένες από τον χρόνο. Και πάντα στο μυαλό μου φώλιαζε ο φόβος πως εύκολα θα μπορούσαν να ξεκολλήσουν και να πλακώσουν ό,τι έμπαινε στον δρόμο τους. Τελικά, οι φοβίες δεν έχουν χρόνο. Τις βρίσκεις μπροστά σου παντού, έτσι ανεξήγητα, σαν κάποιος να τις χάραξε μέσα σου ανεξίτηλα για να σε ακολουθούν και στις πιο όμορφες στιγμές που ζεις. Πόσες φορές άραγε θα καταφέρω να ξαναδώ κάτι τόσο όμορφο, τη γέννηση μιας καινούργιας μέρας σε όλο της το μεγαλείο...

Η εικόνα και οι απαλοί ήχοι με είχαν απορροφήσει τόσο που δεν την κατάλαβα να με πλησιάζει, παρά μόνο τη στιγμή που με αγκάλιασε από πίσω και έφερε το κεφάλι της πάνω από τον δεξή ώμο μου. Ένωσα τη ζέστη από το γυμνό της κορμί να μεταδίδεται στο δικό μου και με μια ανεπαίσθητη κίνηση προσπάθησα να κλείσω κάθε κενό που υπήρχε ανάμεσα στα κορμιά μας. Εκείνη έσφιξε ελαφρά τα χέρια της γύρω από το σώμα μου σαν μια μικρή ανταπόκριση στη δική μου κίνηση. Μείναμε έτσι για λίγο χωρίς να μιλάμε, σαν να φοβόμασταν μην αλλοιώσουμε με οποιοδήποτε ήχο την τελειότητα της φύσης και της στιγμής. Ακούγονταν μόνο οι ανάσες μας και τα κορμιά μας εφάρμοζαν όλο και πιο πολύ το ένα στο άλλο.

Γυρίζοντας προς το μέρος της είδα στο βλέμμα της τη δίψα να δει αυτό που εγώ έβλεπα εκεί μόνος μου πριν λίγο. Ούτε που κατάλαβα πώς τα χείλη μας ενώθηκαν και τα χέρια μας άγγιζαν κάθε σημείο από τα γυμνά σώματά μας. Όπως με φίλαγε, είδα

μέσα από τα μισάνοιχτα μάτια μου στον καθρέφτη στο βάθος του δωματίου τα περιγράμματά μας να διαγράφονται ανάμεσα στις μπαλκονόπορτες. Ήταν σαν κάδρο που άλλαζε μορφή με την κίνηση των κορμιών μας με φόντο την αυγή, ώσπου τα δύο σχήματα έγιναν ένα. Μείναμε εκεί να φιλιόμαστε με πάθος και με το χάραμα στο βάθος όλο και να πλησιάζει και να μας φωτίζει. Είχαμε αγκαλιαστεί τόσο σφιχτά που εκείνη σχεδόν στεκόταν στον αέρα. Τα πόδια της γλίστρησαν στο ιδρωμένο μου σώμα και τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση μου. Κάναμε έρωτα εκεί όρθιοι. Όσο ξημέρωνε τόσο μεγάλωνε το πάθος, οι απαλές κινήσεις γίνονταν πιο έντονες και τα σώματά μας πάλλονταν σαν σε χορό. Κι εγώ που νόμιζα πως λίγο πριν ζούσα την απόλυτα τέλεια στιγμή μόνος μου κοιτάζοντας μακριά... Πώς να περιγράψεις λοιπόν μια τέτοια στιγμή... Απλώς δεν την περιγράφεις. Τη ζεις. Και αυτό έκανα, χωρίς να σκέφτομαι τίποτα πια.

Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου που περνώντας ανάμεσα από τις άσπρες κουρτίνες του δωματίου χόρευαν στον ρυθμό που φυσούσε το ελαφρύ αεράκι με έκαναν να ανοίξω και πάλι τα μάτια μου και να κοιτάξω προς το ίδιο σημείο, μόνο που τώρα εκείνη με είχε προλάβει και απολάμβανε την εικόνα πρώτη.

«Καλημέρα», της είπα με τη βραχνή πρωινή μου φωνή.

Με το χέρι μου πήρα τα μακριά της μαλλιά από το σημείο που κάλυπταν το πρόσωπό της. Εκείνη μου χαμογέλασε και ήταν σαν να φωτίστηκε όλο το δωμάτιο.

«Καλημέρα», μου είπε απαλά και γλυκά.

Μείναμε για λίγο να κοιτάμε ο ένας τον άλλον στα μάτια με ένα αχνό χαμόγελο, που σιγά σιγά εξελίχθηκε σε γέλιο. Ένα γέλιο που δεν ήξερες από πού προέρχεται, αλλά και ποιος νοιαζόταν

τώρα. Απλώς γελούσαμε ανάμεσα σε φιλιά και πειράγματα. Το χτύπημα της πόρτας όμως μας επανέφερε στον πραγματικό κόσμο. Το δωμάτιο βρισκόταν σε κατάσταση πολέμου και με την άκρη του ματιού μου είδα και την τηλεφωνική συσκευή στο πάτωμα, με το ακουστικό... όχι στη θέση του.

«Οχ, τι ώρα είναι;»

Χωρίς να χάσει χρόνο άπλωσε το κορμί της πάνω από το δικό μου για να πιάσει το κινητό της στην άλλη άκρη του κρεβατιού.

«Δέκα αναπάντητες... αμάν είναι εννέα και μισή» είπε με ψεύτικο τρόπο και σηκώθηκε τυλίγοντας το σεντόνι γύρω από το γυμνό κορμί της.

«Ποιος είναι;» ρώτησε, γνωρίζοντας όμως έτσι κι αλλιώς ποιος ήταν πίσω από την πόρτα.

«Η Ηλέκτρα είμαι, κυρία Κλερ».

Κρατώντας με το ένα της χέρι το σεντόνι, άνοιξε με το άλλο ίσα μια χαραμάδα την πόρτα, για να μην μπορέσει να δει η Ηλέκτρα εμένα που βρισκόμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, και είπε σχεδόν ενοχικά «καλημέρα».

Η Ηλέκτρα ήταν η δεύτερη βοηθός και ήταν υπεύθυνη για τους ηθοποιούς και τα ωράριά τους. Κοντούλα, γλυκιά, με λίγα παραπάνω κιλά, με τα μισά της μαλλιά ξυρισμένα και τα άλλα μισά να κρέμονται μακριά από τη μια μεριά του κεφαλιού.

«Καλημέρα, συγγνώμη που χτύπησα, αλλά σας έπαιρνα και στο κινητό και στο δωμάτιο και κατάλαβα ότι σας είχε πάρει ο ύπνος και το όρντινό μας είναι στις δέκα και έχουμε και λίγο δρόμο ως το μοναστήρι του Αγίου Μάμα».

«Το ξέρω, Ηλέκτρα μου, και ζητώ συγγνώμη, θα πρέπει να ξεχάσα να βάλω το ξυπνητήρι, και το τηλέφωνο του δωματίου... μάλλον δεν το έκλεισα καλά. Σε πέντε λεπτά θα είμαι κάτω, εντάξει;»

«Εντάξει, κυρία Κλερ. Οι υπόλοιποι έχουν ξεκινήσει, θα σας περιμένω εγώ».

«Σ' ευχαριστώ, θα κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ, και πάλι συγγνώμη... Α, και σε παρακαλώ, Ηλέκτρα μου, μπορείς να με λες Ανίτα σκέτο, εντάξει;»

«Εντάξει, κυρία Κλέρ... εεεε, Ανίτα, συγγνώμη».

Πριν προλάβει όμως η Ανίτα να κλείσει την πόρτα, η Ηλέκτρα φώναξε λίγο πιο δυνατά: «Καλημέρα, κύριε Βουδούρη. Να περάσετε όμορφα και θα σας ενημερώσω σύντομα για την ώρα που έχετε γύρισμα τη Δευτέρα». Και απομακρύνθηκε αφήνοντας και τους δυο μας με την ίδια έκπληξη στο πρόσωπο. Η Ανίτα έκλεισε την πόρτα, με κοίταξε με μια έκφραση «τι είπε;» και άρχισε να ετοιμάζεται βιαστικά για να κατέβει στο λόμπι του ξενοδοχείου.

Ξέραμε και οι δύο πως όλοι γνωρίζουν για τη σχέση μας, όχι όμως και για το πότε συναντιόμαστε ακριβώς. Βρισκόμαστε στη μέση των γυρισμάτων και θα έπρεπε να είμαστε πιο προσεκτικοί. Άσχετα αν το σενάριο ταιριάζει απόλυτα με αυτό που συμβαίνει και στη ζωή μας, εμείς οφείλαμε να δείξουμε τον απαιτούμενο επαγγελματισμό. Η Ηλέκτρα μας το γκρέμισε αυτό για λίγο, αλλά ξέραμε και οι δύο πως ό,τι γινόταν δεν θα έμπαινε εμπόδιο στη δουλειά μας. Ήμασταν και οι δύο ελεύθεροι και μπορούσαμε να χειριστούμε με τον καλύτερο τρόπο αυτό που προέκυψε. Αυτό κάναμε από την πρώτη στιγμή, από τότε που βρεθήκαμε σε εκείνα τα δοκιμαστικά για την ταινία. Έτσι κι αλλιώς, αισθανόμουν πολύ τυχερός που διάλεξαν εμένα ανάμεσα σε τόσους ηθοποιούς. Τώρα, εκτός από τυχερός, αισθάνομαι και απόλυτα ευτυχισμένος, έτσι απλά, χωρίς καν να έχουμε προλάβει να γνωριστούμε καλύτερα.

Η Ανίτα είναι μια ηθοποιός σχετικά γνωστή, κυρίως στην Ευρώπη. Παρόλο που δεν έχει περάσει τα τριάντα, έχει μια καριέρα που θα ζήλευαν πολλοί. Ταινίες στο εξωτερικό, βραβεία, θέατρο και άλλα πολλά... Ποτέ δεν θα μπορούσα φανταστώ πόσο απλή είναι σαν άνθρωπος. Χωρίς να είναι από αυτές τις γυναίκες που αποκαλούνται εντυπωσιακές, έχει μια τόσο ιδιαίτερη και παράξενη ομορφιά που σε κερδίζει αμέσως. Τα μάτια της, ο τρόπος που κινείται, όλα έχουν κάτι το ιδιαίτερο. Τα καστανά της μαλλιά τονίζουν περισσότερο την ελληνική της καταγωγή παρά τη γερμανική.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, η Ανίτα έβαλε τέλος στις σκέψεις μου και χαμογελαστή ξάπλωσε στο κρεβάτι και με φίλησε.

«Φαντάσου τι θα λένε για μένα, ε; Αργώ στο γύρισμα, κοιμάμαι και με τον συμπρωταγωνιστή μου...»

Πιάνοντάς της το χέρι προσπάθησα να την καθησυχάσω.

«Καταρχήν, δεν ξέρω τι εννοείς με το κοιμάμαι... δεν ξέρω πόσο κοιμάσαι εσύ... εγώ κοιμάμαι ελάχιστα...» της είπα πειράζοντάς την και συνέχισα παίρνοντας το πιο σοβαρό μου ύφος: «Ό,τι και να λένε, σταματάνε όταν είσαι μπροστά από την κάμερα, Ανίτα, και, στην προκειμένη περίπτωση, αυτό έχει σημασία για όλους. Είσαι εξαιρετική επαγγελματίας και εκπληκτική στον ρόλο σου. Χαίρομαι πολύ που βρίσκομαι δίπλα σου, που παίζω δίπλα σου».

Μείναμε για λίγο να κοιταζόμαστε, αλλά μας διέκοψε ο ήχος από το καράβι που μόλις έμπαινε στο λιμάνι.

«Αυτό δεν είναι το καράβι που θα φύγεις;» μου είπε.

«Ναι, μάλλον» είπα εγώ, ακόμη χαμένος στα προηγούμενα.

«Τότε πρέπει και εσύ να βιαστείς για να μην το χάσεις» μου είπε και με κοίταξε με το πιο γλυκό της βλέμμα.

«Έχεις δίκιο, πρέπει να πάω στο δωμάτιό μου να ετοιμάσω τα

πράγματα μου» είπα και σηκώθηκα όπως ήμουν γυμνός για να την ξεπροβοδίσω στην πόρτα.

«Ξέρεις ότι θα ήθελα να μείνω μαζί σου, κοντά σου, αυτές τις τρεις μέρες, έτσι;» της είπα και το εννοούσα πραγματικά.

«Το ξέρω, αλλά κατάλαβα πόσο σημαντικό είναι για σένα να πας στο νησί σου. Δεν έχεις πάει ποτέ σου...»

«Ε, όχι και ποτέ μου...»

«Δεν πιάνεται αυτή η φορά, κανείς δεν μας είδε» είπε δίνοντάς μου ένα φιλί και συνέχισε, χωρίς να δείχνει ούτε στιγμή ότι βιάζεται να φύγει: «Έτσι κι αλλιώς, τρεις μέρες είναι, θα περάσουνε γρήγορα και θα βρεθούμε και πάλι».

«Μακάρι να μπορούσες να έρθεις μαζί μου... Σκέφτομαι μήπως αναβάλω την επίσκεψη και πάω αργότερα, όταν τελειώσουμε με τα γυρίσματα» της είπα χαϊδεύοντας τα μακριά μαλλιά της.

«Θα μπορούσα και να το δεχτώ, αν δεν πίστευα πόσο ιδιαίτερο είναι για σένα να πας εκεί. Θα είμαι εδώ και θα σε περιμένω. Μόλις ανακαλύψεις και λύσεις τα μυστήρια που υπάρχουν εκεί, θα με πας να μείνουμε για καιρό, Δημήτρη, μου το υπόσχεσαι; Και θα ξαναπάμε στο Κρυμμένο και στη Σπηλιά της Σιωπής».

«Ναι, σ' το υπόσχομαι» της είπα και τη φίλησα προσπαθώντας να πάρω τα χείλη της μαζί μου για όσο θα έλειπα.

Έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο που ήταν άνω κάτω. Την πρόλαβα πριν μιλήσει.

«Θα τα τακτοποιήσω εγώ, μην σε νοιάζει... και λίγο η καμαριέρα...»

Γελώντας και κοιτώντας με πάντα, έβαλε στον ώμο την τσάντα της και άρχισε να πηγαίνει προς τη σκάλα με βήματα προς τα πίσω. Έμεινα για λίγο να τη βλέπω να απομακρύνεται, χωρίς να μπορώ να πιστέψω πως βρίσκομαι εκεί και ζω όλο αυτό που ζω.

Πριν κατέβει τις σκάλες, σταμάτησε, γύρισε, με κοίταξε και μου είπε πολύ σοβαρά σαν κάτι ξαφνικά να την ανησύχησε: «Να προσέχεις, Δημήτρη!»

Ήταν η πρώτη φορά που είδα στο πρόσωπό της, όσο καιρό τη γνωρίζω, μια έστω τόσο μικρή ανησυχία. Αυτή της η έκφραση ήρθε να προστεθεί σε όσα μου έλεγε η μητέρα μου για το νησί. Δεν ήθελε να πάω με τίποτα. Όμως ο θεός μου μόλις είχε πεθάνει και επιθυμία του ήταν η σορός του να αποτεφρωθεί και να σκορπιστούν οι στάχτες του στο νησί. Όλα αυτά λοιπόν μου είχαν εξάψει την περιέργεια. Δεν μπορούσα παρά να κάνω αυτή την επίσκεψη.

Ο θεός Νίκος δεν έκανε ποτέ του οικογένεια και γενικά ήταν πολύ μοναχικός και περίεργος. Είχε όμως μια αφάνταστα γλυκιά φωνή και τραγουδούσε υπέροχα και όποτε τον ρωτούσα πώς θα γίνει να τραγουδώ κι εγώ τόσο όμορφα μου έλεγε γελώντας, σαν να ξεχνούσε για λίγο αυτό που έδειχνε να τον απασχολεί πάντα: «Όταν θα πιεις νερό από την πηγή στο Μαντάνι, στην κορυφή του βουνού στο νησί, θα τραγουδάς κι εσύ ωραία, Δημήτρη μου». Και όταν του έλεγα πως, μόλις μεγαλώσω, θα πάω να πω νερό, εκείνος σοβάρευε και πάλι, με κοίταζε στα μάτια και μου έλεγε: «Κανένα αρσενικό από την οικογένεια της μητέρας σου δεν θα ξαναπάει εκεί» και το πρόσωπό του έμενε για ώρα σκοτεινιασμένο μαρτυρώντας ότι ο θεός είχε μετανιώσει για ό,τι είχε πει.

Ποτέ κανένας δεν μου εξήγησε το νόημα αυτής της απαγόρευσης, ούτε ο πατέρας μου, που έτσι κι αλλιώς έχει πεθάνει εδώ και δεκαπέντε χρόνια, αλλά ούτε και η μητέρα μου, που κατάγεται από εκεί. Το μόνο που ήξερα είναι πως κι εκείνη έφυγε σχεδόν μωρό με τον θείο Νίκο στην Κατοχή, αφού οι Γερμανοί είχαν εκτελέσει τον παππού μου, τη γιαγιά μου και άλλους χωριανούς

στην πλατεία του χωριού, λίγο πριν τελειώσει ο πόλεμος. Και το πιο βασικό είναι πως ήμουν το μόνο αρσενικό, όπως έλεγαν, που είχε απομείνει από την οικογένεια της μητέρας μου.

Το θεώρησα λοιπόν σαν σημάδι, όταν πήρα αυτόν τον ρόλο στην ταινία, που τα γυρίσματα θα γίνονταν τόσο κοντά στο νησί. Το καράβι που φεύγει από εδώ είναι η μόνη σύντομη ανταπόκριση, αλλιώς έπρεπε να πας ή με κάποιο από τα σπάνια δρομολόγια από Πειραιά ή με δικό σου σκάφος, λες και για κάποιο λόγο το νησί ήταν αποκομμένο από τον άλλο κόσμο. Ήταν και η επιθυμία του θείου μου να σκορπίσουμε τη στάχτη του εκεί. Έφυγε μικρό παιδί και δεν πήγε ποτέ του ξανά· έτσι τουλάχιστον μας έλεγε. Ήθελε όμως, έστω και με αυτόν τον τρόπο, να ξαναβρεθεί εκεί και να μείνει για πάντα. Κάτι σήμαινε αυτό, αλλά τι; Κάποιος λοιπόν έπρεπε να πάει. Ούτε κάποιες μακρινές θείες μου, ούτε η μητέρα μου φυσικά, ούτε κανείς άλλος έδειχνε διάθεση να το κάνει, οπότε θεώρησα ότι έπρεπε να το κάνω εγώ, μιας και θα ήμουν τόσο κοντά. Ήταν λίγο σαν να συνωμοτούσε το σύμπαν για να το κάνω εγώ. Όλα έγιναν, όμως, με τον όρκο και την υπόσχεση στη μητέρα μου πως δεν θα φανερώσω σε κανέναν το όνομα του παππού μου, και πως δεν θα πω σε κανέναν πως κατάγομαι από εκεί.

Όταν έμαθα ότι θα έχω τρεις μέρες κενό από τα γυρίσματα, αποφάσισα να πάω. Κανείς δεν ήξερε ότι στο μικρό μεταλλικό κουτί που έχω στη βαλίτσα μου μεταφέρω τις στάχτες από τη σορό του θείου μου. Ούτε η Ανίτα.

Όπως είχα μείνει να κοιτάω προς τη σκάλα, αφηρημένος από τις σκέψεις μου, η Ανίτα είχε φύγει και στη θέση της στεκόταν μια καμαριέρα που έκπληκτη με κοίταζε να κρατάω γυμνός την πόρτα του δωματίου ανοιχτή.

«Συγγνώμη», είπα και έκλεισα βιαστικά την πόρτα.

Βερολίνο

Η Ανίτα βιαστικά κλείνει τις βαλίτσες στην κρεβατοκάμαρα του σπιτιού της που είναι ακουμπισμένες πάνω στο κρεβάτι. Το δωμάτιο είναι διακοσμημένο λιτά αλλά με πολύ γούστο· στο πλάι του κρεβατιού μια μεγάλη τζαμαρία που έχει πανοραμική και υπέροχη θέα κάπου κοντά στο κέντρο του Βερολίνου. Από εκεί μπορούσες να δεις ένα μεγάλο κομμάτι της πόλης, που έδειχνε καθαρή και τακτοποιημένη σαν να φτιάχτηκε πριν λίγες μέρες. Στον τοίχο ξεχωρίζει μια μεγάλη ασπρόμαυρη φωτογραφία που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το κρεβάτι· είναι η γιαγιά της και η μητέρα της με ένα μωρό στην αγκαλιά, που δεν είναι άλλο από την ίδια. Και οι τρεις είναι χαμογελαστές και δείχνουν πολύ χαρούμενες σε αυτή τη φωτογραφία, που είναι τραβηγμένη σε έναν χώρο που μοιάζει με παλαιοπωλείο. Από την άλλη πλευρά υπάρχει μια μεγάλη ντουλάπα και δίπλα η πόρτα που οδηγεί σε μια σκάλα, που με τη σειρά της οδηγεί στον κάτω όροφο όπου βρίσκεται ένας ενιαίος χώρος καθιστικού και κουζίνας. Σελίδες σεναρίων είναι σχεδόν παντού σκορπισμένες στο δωμάτιο και

αυτές προσπαθεί να μαζέψει τώρα, αλλά το τηλέφωνο που χτυπά τη διακόπτει. Απαντά με άψογα γερμανικά.

«Ανίτα Κλερ» Σαν να μην άκουσε: «Was ist; Μαμά μου, τώρα θα σ' έπαιρνα, τρέχω να μαζέψω τα τελευταία... ναι, το ταξί με περιμένει, σε είκοσι λεπτά το πολύ θα είμαι εκεί, μανούλα μου... φιλιά, μαμά μου, σε κλείνω για να προλάβω, για να δω και τη γιαγιά ε, ελπίζω να μην κοιμήθηκε... τέλεια». Κλείνοντας το τηλέφωνο κοιτάζει για μια στιγμή τη φωτογραφία που είναι οι τρεις τους και χαμογελά γλυκά, αμέσως όμως επανέρχεται και μαζεύει ό,τι απέμεινε, πατά ένα κουμπί στο τηλεκοντρόλ και αυτόματα αργά αργά κλείνουν όλα τα στόρια του δωματίου αλλά και του κάτω ορόφου. Ταυτόχρονα κατεβάζει τη βαλίτσα της στον κάτω όροφο την ώρα που η κρεβατοκάμαρά της σκοτεινιάζει. Στον κάτω χώρο, που και αυτός είναι λιτά διακοσμημένος, ξεχωρίζει το κεντρικό τραπέζι του καθιστικού της που περιστοιχίζεται από μεγάλους και άνετους καναπέδες. Στο κέντρο του τραπεζιού υπάρχει ένας μεγάλος μεταλλικός σκούρος δίσκος με όλων των ειδών τις πέτρες, που, ενώ φαίνεται να είναι βαλμένες στην τύχη, σχηματίζουν ένα πολύ εντυπωσιακό μωσαϊκό σαν γλυπτό που φτιάχτηκε από τη φύση και θυμίζει ένα ανθρώπινο σώμα που γεννιέται μέσα από τις πέτρες. Κοντά στην εξώπορτα υπάρχει άλλη μια μικρότερη βαλίτσα και μια τσάντα που είναι η θήκη ενός laptop. Ρίχνει μια τελευταία ματιά, όλα είναι εντάξει, περνά την τσάντα στον ώμο της και βγάζει με μια σχετική δυσκολία τις βαλίτσες στον διάδρομο. Πληκτρολογεί τον κωδικό του συναγερμού της, κλείνει το φως και στο τέλος την πόρτα. Στην κεντρική είσοδο του κτιρίου την περιμένει ο οδηγός που αμέσως τη βοηθάει να μεταφέρει τις βαλίτσες και να τις βάλει στο αυτοκίνητο.

«Vielen Dank» λέει στον οδηγό, μπαίνει στην πίσω θέση του αυτοκινήτου και φοράει τη ζώνη της. Ο καιρός είναι καλός, άλλωστε όπου να 'ναι έρχεται καλοκαίρι, όλα γύρω είναι καταπράσινα και θαλερά. Το αυτοκίνητο ξεκινά και η Ανίτα, με ένα χαμόγελο προς τον οδηγό που την κοιτάζει στιγμιαία με θαυμασμό μέσα από τον καθρέφτη, λέει ένα ακόμα ευχαριστώ με μια κίνηση του κεφαλιού της. Καθώς κινούνται προς το σπίτι της μητέρας της, το ταξί σταματά σε ένα φανάρι και βλέπει από το παράθυρό της στη δεξιά πλευρά του δρόμου το μνημείο του Ολοκαυτώματος, που βρίσκεται έτσι κι αλλιώς κοντά στο σπίτι της. Πάντα της προκαλούσε δέος αυτό το μέρος, και η εικόνα του από μόνη της αλλά και αυτό που συμβολίζει, ειδικά τη νύχτα, όλοι αυτοί οι πέτρινοι όγκοι που, ενώ φαίνονται ατάκτως ερριμμένοι, ήταν τοποθετημένοι επίτηδες για να μπερδεύουν τους επισκέπτες. Ήταν στα μάτια της σαν ανθρώπινα σώματα που στέκονταν εκεί ακίνητα, παγωμένα στον χρόνο. Άλλωστε και η ίδια είχε χαθεί σε αυτούς τους όγκους κάποιες φορές που περιπλανήθηκε ανάμεσά τους... Καθώς το αυτοκίνητο άρχισε να κινείται, η εικόνα του μνημείου χάθηκε σιγά σιγά από το οπτικό της πεδίο, ενώ από την άλλη πλευρά μπροστά της φαινόταν η Πύλη του Βραδεμβούργου. Πάντα της άρεσε να κοιτάζει έξω και να παρατηρεί το τοπίο αλλά και τους ανθρώπους, όπου και αν ήταν. Όλα αυτά τα χρόνια είχε στο μυαλό της τα λόγια του μεγάλου της δασκάλου στην υποκριτική, του Rainous Kert:

«Γίνεσαι καλύτερος ηθοποιός και άνθρωπος αν δεν σταματήσεις ποτέ στη ζωή σου να παρατηρείς και να σκέφτεσαι την αλήθεια».

Ένα κορνάρισμα του οδηγού, πράγμα σπάνιο για το Βερολίνο, την επανέφερε από αυτή τη μικρή αναπόληση... Σαν να θυμάται κάτι, βγάζει το κινητό της και κάποιον καλεί.

«Ναι, καλησπέρα σας. Ανίτα Κλερ εδώ... Τι κάνετε;»

Ο οδηγός, λίγο ξαφνιασμένος και με μια πολύ διακριτική κίνηση μέσα από τον καθρέφτη, ρίχνει μαι ματιά στην Ανίτα που μιλάει στο τηλέφωνο. Εκείνη, χωρίς να το καταλάβει, συνεχίζει τη συνομιλία της.

«Σε τρεις ώρες πετάω για Αθήνα... όχι, δεν το έχω λάβει ακόμη... Πολύ ωραία, θα σας περιμένω αύριο το πρωί στο ξενοδοχείο. Λοιπόν... σας ευχαριστώ. Θα τα πούμε σύντομα». Κλείνει το τηλέφωνο και χαζεύει για λίγο τη διαδρομή για να δει πού βρίσκονται. Η φωνή του οδηγού όμως την κάνει να κοιτάξει μπροστά.

«Είσαι από Ελλάδα;» ρωτάει ο οδηγός με μια σχετική έκπληξη προσέχοντας όμως πάντα τον δρόμο.

Η Ανίτα, ξεπερνώντας το πρώτο σοκ, χαμογελά και απαντάει με ευγένεια.

«Η γιαγιά μου κατάγεται από την Ελλάδα, αλλά μεγάλωσε εδώ... Εσείς Έλληνες είστε;» είπε περιμένοντας με ενδιαφέρον.

«Ο πατέρας μου, Έλληνας, και ήρθε εδώ πριν από σαράντα πέντε χρόνια, παντρεύτηκε εδώ, έκανε γάμο με Γερμανίδα και μετά έκανε εμένα και αδελφή μου... Η Γερμανία είναι ωραία χώρα αλλά όχι σαν την Ελλάδα. Πολλοί Έλληνες ήρθαν εδώ και έκαναν δουλειές» απάντησε με σπαστά ελληνικά.

«Ναι, αλήθεια είναι αυτό, πάρα πολλοί...» είπε χαμογελώντας του.

«Εμένα στον πόλεμο οι Γερμανοί εκτέλεσαν παππού μου, αλλά ο πατέρας μου ήρθε εδώ και αγάπησε χώρα και Γερμανίδα, δεν είναι τρελό;»

«Ο έρωτας είναι πιο ισχυρός από τον πόλεμο, αγαπητέ... Δεν τον σταματά τίποτα» του είπε με νόημα.

«Μιλάτε πολύ καλά ελληνικά πάντως...»

«Ναι, μιλούσαμε πολύ στο σπίτι με τη γιαγιά μου και τη μητέρα

μου. Η μητέρα μου ήταν δασκάλα σε ελληνικό σχολείο, αλλά πήγα κι εγώ σε ελληνικό σχολείο κι έχω σπουδάσει ελληνική φιλολογία...»

«Και ηθοποιός!» συμπληρώνει ο οδηγός με νόημα για να δείξει στην Ανίτα ότι ξέρει ποια είναι...

«Ναι και ηθοποιός» λέει με τη σειρά της εκείνη χαμογελώντας σεμνά.

«Δεν ήξερα ότι έχετε καταγωγή και από Ελλάδα, δεν το έχω διαβάσει πουθενά αυτό» της λέει, αλλά δεν παίρνει απάντηση, γιατί η Ανίτα φάνηκε λίγο σαν να μην ξέρει πώς να απαντήσει σε αυτό. Πώς να του εξηγήσει ότι, ενώ μιλά τέλεια ελληνικά, δεν αναφέρει και συχνά ότι κατάγεται από την Ελλάδα... Τη συζήτησή τους, ευτυχώς γι' αυτή, διακόπτει το τηλέφωνό της που χτυπά.

«Έλα, μαμά μου... σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί... ναι, στο ταξί... τα λέμε σε λίγο». Ρίχνει μια ματιά στο κινητό της και μετά ξαναγυρνά προς τη μεριά του οδηγού που περίμενε ευγενικά να τελειώσει τη συνομιλία της.

«Δύσκολα τα πράγματα στην Ελλάδα ε;» της λέει κουνώντας ελαφρά το κεφάλι του.

«Η Ελλάδα έχει περάσει πολύ χειρότερα και όλα θα πάνε καλά» απαντάει σαν να μην θέλει να συζητήσει πολύ για το θέμα.

«Μακάρι...» λέει εκείνος που καταλαβαίνει τη διάθεσή της και δεν συνεχίζει.

Λίγο πιο κάτω το αυτοκίνητο σταματάει και η Ανίτα λέει στον οδηγό:

«Σε δέκα λεπτά το πολύ επιστρέφω και φεύγουμε για αεροδρόμιο, εντάξει;»

«Εντάξει, θα περιμένω, kein Problem» απαντάει εκείνος ευγενικά και πάντα χαμογελαστός. Βγαίνει από το ταξί κρατώντας τη θήκη του laptop περασμένη στον ώμο της και κατευθύνεται προς το σπίτι.

Η Μικαέλα, η μαμά της, είχε ένα πρόσωπο φωτεινό σαν ήλιος που λάμπει και η Ανίτα της έμοιαζε πολύ, μπορούσες πολύ εύκολα να μαντέψεις αν τις έβλεπες μαζί πως είναι μαμά με κόρη. Με τίποτα δεν φανταζόσουν ότι αυτή η γυναίκα ήταν περίπου εβδομήντα χρονών. Πριν τριάντα πέντε χρόνια είχε παντρευτεί τον πατέρα της Ανίτας, αλλά όταν εκείνος της ανακοίνωσε πως θα έφευγε για την Αμερική, εκείνη, μην θέλοντας να ακολουθήσει, του ζήτησε διαζύγιο και από τότε ουσιαστικά, πέρα από κάποιες σπάνιες φορές που έρχεται στη Γερμανία για να δει την Ανίτα, δεν τον βλέπει και πολύ. Ούτε και η Ανίτα όμως έχει κανένα ιδιαίτερο δέσιμο με τον πατέρα της. Οι σχέσεις τους ήταν σχεδόν τυπικές, αν και πολλές φορές εκείνος της έλεγε να αφήσει την Ευρώπη και να δοκιμάσει την τύχη της στην Αμερική. Αυτή όμως ούτε που ν' ακούσει κάτι τέτοιο. Της άρεσε πολύ η ζωή της έτσι όπως την είχε φτιάξει και ήθελε να είναι κοντά στη μητέρα της αλλά και στη γιαγιά της.

Η Μικαέλα λοιπόν την είδε από το παράθυρο να φτάνει και άνοιξε την εξώπορτα στο ισόγειο ενός νεοκλασικού κτιρίου, και αφού της έδωσε ένα φιλί την πέρασε μέσα στο σπίτι. Εδώ, σε αντίθεση με τη διακόσμηση του δικού της σπιτιού, βρισκόμαστε σε ένα σπίτι με βαριά επίπλωση, πολλά έπιπλα, τραπεζαρία, καναπέδες, φωτιστικά, κουρτίνες, και πολλά διακοσμητικά αντικείμενα. Περισσότερο θυμίζει προσεγμένο παλαιοπωλείο παρά σπίτι, και γι' αυτό βέβαια ίσως να φταίει η γιαγιά της που στα νιάτα της είχε ένα από τα καλύτερα παλαιοπωλεία στο Βερολίνο, κάτι που κληρονόμησε από την οικογένεια του άντρα της, τότε, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν όλοι σκοτώθηκαν στον βομβαρδισμό του Βερολίνου... Η αλήθεια είναι πως η Ανίτα ποτέ δεν έμαθε πολλές λεπτομέρειες για εκείνη την εποχή ούτε και για το τι έγινε ακριβώς και το πώς σκοτώθηκαν ο παππούς της αλλά και

όλη του η οικογένεια. Από τα λίγα πάντως κτίρια που επέζησαν του βομβαρδισμού ήταν εκείνο το παλαιοπωλείο. Ήταν το μοναδικό κτίριο που έμεινε όρθιο σε όλη την περιοχή, και η γιαγιά σώθηκε γιατί έτρεξε εκεί να σωθεί όταν άρχισαν οι βομβαρδισμοί. «Μου το χρώσταγε ο Θεός» τους έλεγε με μεγάλη ευχαρίστηση και ποτέ δεν εξηγούσε τι εννοούσε...

Όταν ζητούσε περισσότερες λεπτομέρειες, η Ελένη της έλεγε πως είναι καλύτερα να ξεχάσουμε αυτά που έγιναν τότε, γιατί μόνο πόνο έχουν να μας δώσουν. Και πάντα άλλαζε θέμα για να μην συνεχίσει η Ανίτα την κουβέντα. Τα ίδια έκανε και στη Μικαέλα, που παλιότερα τη ρωτούσε αλλά, μετά από καιρό, μην παίρνοντας απαντήσεις, απλώς σταμάτησε να ρωτά. Η Ανίτα ένιωθε πως η γιαγιά της απεύφευγε συνειδητά να μιλήσει γι' αυτά. Σαν να είχε δώσει έναν όρκο σιωπής σε κάποιον. Η Μικαέλα, παίρνοντας τη στην αγκαλιά της, τη ρώτησε:

«Τα πήρες όλα; Μην ξέχασες τίποτα, το χρειαστείς και μετά τρέχεις, κορίτσι μου».

«Όλα εντάξει, μανούλα μου, και να ξέχασα κάτι, δεν θα είμαι στην έρημο, θα βρω ό,τι και να χρειαστώ» της λέει και την αγκαλιάζει τρυφερά. «Η γιαγιά;» ρωτάει κοιτώντας προς τα μέσα.

«Η γιαγιά σε περιμένει, Ανίτα μου. Σήμερα είναι καλύτερα, αν και γενικά η κατάσταση επιδεινώνεται...»

Η Ανίτα την κοίταξε με μια έκφραση λύπης για μια στιγμή αλλά η Μικαέλα συνέχισε.

«Όταν κατάλαβε ότι θα πας στην Ελλάδα, δεν χάρηκε και πολύ. Από εκείνη την ώρα δεν μιλάει καθόλου».

«Μα γιατί της το είπες; Τώρα θα νομίζει ότι την κοροϊδεύω που δεν της το είπα εγώ» λέει η Ανίτα με αληθινό παράπονο.

«Κορίτσι μου, ξέρεις πολύ καλά ότι μπορεί να μπεις μέσα και

να μην θυμάται ποια είσαι, μην το ξεχνάς αυτό, άλλωστε δεν θέλω να της λέω ψέματα όταν με ρωτάει».

«Ναι, αλλά αν ήταν, θα έπρεπε να της το έχω πει εγώ, αφού είχαμε συμφωνήσει πως δεν θα της το πούμε» της απαντά και για λίγο το πρόσωπό της σκοτεινιάζει.

«Έλα τώρα, μην σε δει έτσι και στεναχωρηθεί περισσότερο, της αρκεί ότι θα πας στην Ελλάδα, δεν χρειάζεται να σε δει έτσι».

Η Ανίτα για ελάχιστα το σκέφτεται και λέει με αθωότητα:

«Να της πούμε ότι τελικά θα είμαι στην Τουρκία; Έτσι κι αλλιώς, κοντά θα είμαι».

Η Μικαέλα, χαμογελώντας, την παίρνει αγκαλιά και την οδηγεί προς το δωμάτιο της γιαγιάς.

«Καλύτερα να μην της πούμε πολλές λεπτομέρειες. Αρκεί το ότι θα είσαι Ελλάδα γενικώς. Πάμε τώρα να σε δει για να χαρεί» είπε φτάνοντας στην είσοδο του μεγάλου δωματίου της γιαγιάς Ελένης. Εκεί βρίσκεται και η Ρίνα, μια κυρία από τη Γεωργία που προσέχει για πολλές ώρες τη γιαγιά. Μόλις τις βλέπει, σηκώνεται, χαιρετά την Ανίτα που της σφίγγει το χέρι.

«Danke, Rina».

Χαμογελά και στις δύο, ρίχνει μια τελευταία μάτια στην Ελένη και βγαίνει από το δωμάτιο για να τις αφήσει να τα πούνε με την ησυχία τους.

Στο δωμάτιο υπάρχει ένα μεγάλο κρεβάτι, μια άνετη καρέκλα που συνήθως κάθεται η Ρίνα ή όποιος προσέχει τη γιαγιά, μια τουαλέτα με έναν μεγάλο παλιό καθρέφτη με πολλά μικρά αντικείμενα πάνω της. Μακριές κουρτίνες κρέμονται σχεδόν από το ταβάνι, που όμως το φως της μέρας τις διαπερνά και δίνει στο δωμάτιο έναν απαλό και γλυκό φωτισμό, χωρίς να χρειάζεται να ανάψει κάποια λάμπα. Στον τοίχο υπάρχει μέσα σε μια μεγάλη κορνίζα

μια φωτογραφία. Απεικονίζει σε ένα λιμάνι κόσμο μαζεμένο που είναι έτοιμος να κάνει ένα ταξίδι. Πίσω τους στο βάθος φαίνεται ένα καράβι που από το φουγάρο του βγαίνουν καπνοί. Είναι η μόνη φωτογραφία που έχει η Ελένη από τα νιάτα της. Είναι λίγο θαμπή και τα πρόσωπα δεν φαίνονται καθαρά γιατί η αρχική ήταν πολύ μικρή και κατά τη μετατροπή της σε μεγάλο μέγεθος χάθηκε αρκετά η καθαρότητά της. Η Ελένη έχασε την πρωτότυπη τη μέρα που πήρε από το φωτογραφείο την κορνίζα με τη φωτογραφία μεγεθυμένη. Είχε στεναχωρηθεί πολύ τότε. Έκλαιγε για μέρες. Προφανώς σήμαινε πολλά γι' αυτή. Τους είχε πει πως είναι από την εποχή που έκανε τις σπουδές της στην Ιταλία. Και αυτός που φαινόταν να την κρατά αγκαλιά ήταν ένας συμφοιτητής της που ισχυριζόταν ότι ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της. Εκείνη έλεγε πως δεν υπήρχε ανταπόκριση από την πλευρά της, αλλά η φωτογραφία άλλο έδειχνε. Ήταν ακουμπισμένη στο στήθος του και με τα μάτια κλειστά. Ήταν προφανώς ένας από τους πρώτους της έρωτες. Αν όχι ο πρώτος. Ακριβώς δίπλα στο κομοδίνο με τον μεγάλο καθρέφτη βρίσκεται μια πολυθρόνα όπου και κάθεται η γιαγιά Ελένη κοιτώντας την Ανίτα με ένα γλυκό χαμόγελο. Είναι περίπου ενενήντα πέντε χρονών, και στο γεμάτο ρυτίδες πρόσωπό της μπορείς να ξεχωρίσεις αυτά τα υπέροχα και λαμπερά μάτια να τη φωτίζουν και να της δίνουν μια απίστευτη ζωντάνια που σε κάνει να ξεχνάς την ηλικία της. Χωρίς να καθυστερήσει άλλο, η Ανίτα την αγκαλιάζει.

«Γιαγιά μου όμορφη, τι κάνεις;»

«Πώς με βλέπεις, Ανίτα μου» τη ρωτάει εκείνη με παιχνιδιάρικη διάθεση απλώνοντας τα χέρια της για να την αγκαλιάσει έτσι όπως είναι καθισμένη.

«Σε βλέπω μια κούκλα, γιαγιάκα μου, και μου αρέσει που χαμογελάς, σου πάει τόσο πολύ, σε ομορφαίνει κι άλλο...»

Η Μικαέλα που στέκεται ακριβώς δίπλα τους έχει και αυτή μια πολύ χαρούμενη έκφραση, επηρεασμένη από την αναπάντεχα ευχάριστη διάθεση της γιαγιάς.

Η Ελένη, που κρατά σφιχτά το χέρι της εγγονής της, την κοιτά με θαυμασμό και λέει γελώντας και με διάθεση να την πειράξει:

«Και εσύ όμως, αγάπη μου, είσαι πανέμορφη, φαίνεται τελικά πως μου έμοιασες».

Γελώντας και οι τρεις, βρίσκονται η μια από το ένα μπράτσο και η άλλη από το άλλο και στη μέση η Ελένη που κρατά τα χέρια και των δύο ανάμεσα στα δικά της σαν να θέλει να τα ζεστάνει. Πριν σταματήσει το γέλιο τους, η Ελένη γυρνά στην Ανίτα και αφού την κοιτά στα μάτια για λίγο της λέει με νόημα:

«Θα κάνεις μεγάλο ταξίδι, ομορφιά μου, και να προσέχεις».

«Θα προσέχω, γιαγιά μου, θα προσέχω, για δουλειά πάω, αλλά θα προσέχω».

«Η μαμά σου μου είπε πως θα πας στην Ελλάδα... είναι αλήθεια, κορίτσι μου;»

«Ναι, γιαγιά, σήμερα πετάω για Αθήνα» απάντησε η Ανίτα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Θα μείνω για λίγο, και μεθαύριο θα φύγω για να πάω σε ένα νησί κοντά στην Τουρκία που θα κάνουμε την περισσότερη δουλειά. Θα είμαι σχεδόν δύο μήνες εκεί και μετά θα γυρίσω εδώ για τα υπόλοιπα γυρίσματα...»

Τη στιγμή που η Ανίτα είπε «νησί κοντά στην Τουρκία» το βλέμμα της Ελένης πάγωσε πάνω στον πίνακα, και έμεινε έτσι μέχρι να τελειώσει τη φράση της. Ήταν κάτι που προφανώς είχε ξαναγίνει, γιατί η Μικαέλα κοίταξε την κόρη της έχοντας μια έκφραση που φανέρωνε πως δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο. Η Ανίτα στην αρχή δεν το κατάλαβε και συνέχισε:

«Θα μιλάμε όμως στο τηλέφωνο και στον υπολογιστή για να

σας βλέπω κιόλας...» Καθώς δεν παίρνει απάντηση, κοιτά τη μητέρα της και συνεχίζει πιάνοντας την τσάντα με το laptop μήπως και καταφέρει να την κάνει να την προσέξει, την ανοίγει και βγάζει τον υπολογιστή έξω.

«Να, από δω θα μιλάμε και θα σας βλέπω και θα με βλέπετε».

Το βλέμμα της Ελένης εξακολουθούσε να εστιάζει παγωμένο στον πίνακα, σαν να προσπαθούσε να δει πίσω από αυτόν τον τοίχο στο άπειρο. Η Μικαέλα, πιο εξοικειωμένη με αυτή τη συμπεριφορά, χαϊδεύει τα μαλλιά της μητέρας της και κοιτά την κόρη της με ηρεμία λέγοντας ουσιαστικά και στις δύο:

«Να αφήσουμε τη γιαγιά σου να ξεκουραστεί. Να μην αργήσεις κι εσύ ...»

Η Ανίτα, χωρίς να πάρει τα μάτια της πάνω από την Ελένη, λέει:

«Εντάξει, γιαγιάκα μου, φεύγω τώρα... αλλά σε αγαπάω πολύ να μην το ξεχάσεις...»

Τα μάτια της Ελένης ήταν σχεδόν υγρά, αλλά δεν μπορούσες να καταλάβεις αν ήταν από αυτό που σκεφτόταν ή από το ότι δεν τα ανοιγόκλεισε καθόλου από τη στιγμή που το βλέμμα της πάγωσε ακούγοντας την Ανίτα, η οποία την αγκαλιάζει για λίγο και κάνει να σηκωθεί.

Τότε η Ελένη σχεδόν τη γραπώνει από τα μπράτσα και τη φέρνει και πάλι κοντά της.

«Όταν θα έρθουν, να κρυφτείς στο βουνό να μην σε βρουν, ακούς;» της είπε με φωνή που έτρεμε, κοιτώντας τη βαθιά στα μάτια.

Η Ανίτα, αρχικά ξαφνιασμένη, δεν μίλησε, αλλά μετά, συνειδητοποιώντας την κατάσταση της γιαγιάς της, είπε με φωνή που φανέρωνε τη στενοχώρια της:

«Ναι, γιαγιά μου, θα προσέχω, μην ανησυχείς, θα προσέχω πολύ».

Η Ελένη, χωρίς ν' αφήσει τα μπράτσα της, συνέχισε, στα γερμανικά αυτή τη φορά.

«Έπρεπε να πάω μαζί του...» της είπε αφήνοντας τα χέρια της σαν να μην είχε άλλη δύναμη να κρατήσει την Ανίτα. Ίσως να ήταν η πρώτη φορά που η Ελένη απευθύνθηκε στην Ανίτα στα γερμανικά και αυτό της έκανε μεγάλη εντύπωση. Για λίγο έμεινε εκεί να κοιτάζει τη γιαγιά της προσπαθώντας να καταλάβει το νόημα αυτών που της είπε και μετά, αφού της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο, σηκώθηκε.

«Σ' αγαπώ» της είπε.

«Και εγώ, κορίτσι μου» της είπε η Ελένη με όση δύναμη της είχε απομείνει δείχνοντας για λίγο να επανέρχεται στην πραγματικότητα... Τότε ήταν που η Ανίτα πρόσεξε δίπλα ακριβώς από την Ελένη πάνω στο κομοδίνο μια θήκη που μέσα της είχε ένα παλιό ρολόι τσέπης με αλυσίδα. Δεν το είχε ξαναδεί ποτέ της και της έκανε εντύπωση... Γύρισε όμως προς την άλλη πλευρά, γιατί η Μικαέλα την αγκάλιασε και περπατώντας την οδήγησε προς την πόρτα του δωματίου. Λίγο πριν βγει, σήκωσε το χέρι της χαιρετώντας τη γιαγιά της, χωρίς όμως να βρει ανταπόκριση σε αυτή την κίνηση. Η Ρίνα, που στεκόταν κοντά, μόλις οι δυο τους βγήκαν από το δωμάτιο, πέρασε μέσα για να ξαναπάρει τη θέση της δίπλα στην Ελένη.

Βλέποντας τη θλιμμένη έκφραση της κόρης της, η Μικαέλα πιάνει με τα δυο χέρια το πρόσωπό της και της λέει:

«Μην στεναχωριέσαι, αγάπη μου, η γιαγιά σου μεγάλωσε και μακάρι να φτάσουμε κι εμείς εκεί που είναι τώρα αυτή».

«Το ξέρω, αλλά, όπως και να 'χει, δεν μπορώ να τη βλέπω

έτσι» απαντά η Ανίτα, με βουρκωμένα μάτια. Η Μικαέλα άπλωσε το χέρι και της χάιδεψε το μάγουλο.

«Έστω κι έτσι, κόρη μου, είναι μαζί μας όμως, έτσι δεν είναι;»

Η Ανίτα την κοίταξε και με ένα νεύμα έδειξε να συμφωνεί.

«Πρέπει να φύγω, έχω αργήσει και με περιμένει το ταξί... Α, έπεσα σε Έλληνα σοφέρ...» είπε καθώς τραβούσε τα μαλλιά της πίσω με μια ανάλαφρη κίνηση.

«Αλήθεια;» της απάντησε χαμογελαστή η Μικαέλα προσπαθώντας να αλλάξει το κλίμα. Η Ανίτα, λίγο χαμένη ακόμη, ξαναγύρισε στα προηγούμενα.

«Κατάλαβες μήπως γιατί μου μίλησε στα γερμανικά; Ποιον εννοούσε όταν έλεγε ότι έπρεπε να πάει μαζί του;» ρώτησε τη μητέρα της.

Η Μικαέλα έγνεψε αρνητικά.

«Η γιαγιά σου τελευταία μου λέει πράγματα που δεν καταλαβαίνω. Σαν κάτι να θυμάται, που όμως είναι πολύ μπερδεμένο και δεν βγάζει νόημα».

Η Ανίτα σήκωσε με απορία τα φρύδια.

«Αυτό το ρολόι δίπλα στη γιαγιά τι είναι, μαμά; Δεν το έχω ξαναδεί».

«Και εγώ προχθές το είδα πρώτη φορά και όταν τη ρώτησα τι είναι μου είπε “αναμνήσεις”... και σιώπησε. Εχθές που την ξαναρώτησα, δεν μου είπε τίποτα, ξέρεις όμως πώς είναι η γιαγιά σου με όλα αυτά τα παλιά πραγματάκια, έχει διάφορα στα μπαούλα της. Κάποια κάτι της θυμίζουν, κάποια απλώς της αρέσει να τα έχει, αυτό το ρολόι όμως δεν το έχω ξαναδεί ποτέ μου ούτε εγώ... Μπορεί να είναι του παππού σου... Τέλος πάντων, πάμε μην αργήσεις άλλο».

Η Ανίτα την αγκάλιασε και αφού της έδωσε ένα τρυφερό φιλή ξεκίνησε για την πόρτα.

«Μόλις φτάσω, θα σας πάρω, μανούλα μου. Σ' αγαπάω...»

«Και εγώ, κορίτσι μου... να προσέχεις» είπε η Μικαέλα την ώρα που η Ανίτα την κοίταζε τρυφερά βγαίνοντας αργά από την πόρτα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Η ΖΩΗ που ΕΛΕΙΠΕ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Δύο ιστορίες αγάπης και απόλυτου έρωτα εμπνευσμένες από ένα αληθινό γεγονός που συνέβη την περίοδο της Κατοχής.

Μπορούν ένας άνδρας και μια γυναίκα που συναντιούνται σήμερα και ερωτεύονται παράφορα να συνεχίσουν τον έρωτα δυο ανθρώπων που έζησαν σχεδόν εβδομήντα χρόνια πριν; Ποιο είναι το καλά κρυμμένο μυστικό που συνδέει αυτές τις δύο ιστορίες; Πώς αντιδρούν όταν αυτό έρχεται στο φως; Είναι ικανό να επηρεάσει δραματικά όχι μόνο τη δική τους ζωή αλλά και των γύρω τους;

Θα γίνει η αλήθεια αιτία να διαλυθεί μια μοναδική σχέση ή θα ενώσει ακόμα πιο πολύ αυτούς τους ανθρώπους στο σήμερα, που άθελά τους βρέθηκαν να κληρονομούν τις τραγικές αλλά γεμάτες έρωτα ιστορίες των προγόνων τους;

**Πολλές φορές η μοίρα κεντά το μέλλον των ανθρώπων
κοιτάζοντας πίσω στο παρελθόν τους...**

«Δύο ιστορίες που μπλέκουν μέσα από μια ισχυρή πλοκή, γεμάτη σασπένς και συγκίνηση. Με δυο λόγια, ένα μυθιστόρημα που αξίζει να το διαβάσετε και που θα σας γοητεύσει...»

Άννα Αδριανού, ηθοποιός-συγγραφέας

www.minoas.gr



www.facebook.com/
minoaseditions



9 786180 200584
ISBN 978-618-02-0058-4

ΚΩΔ. 35329